

זֶה קָדָשׁ עִם פִּירְזֵשׁ מַתּוֹק מִדְבָּשׁ עַל הַפְּרִשָּׁה

עלון מס' 104 פרשת נח תשפ"א

"לבעזה" ת"ע"י מרכז מתוק מدبש ת.ד. 5135 ירושלים

בארץ ישראל אין שורה שום ממונה אלא הקב"ה לבדו

וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה, [וכו] וכדר בני נשא מחלון ארהייהו ולא נטרי פקודי אוריתא, וחטאן קמי מאיריהון, כדי נביבול דחין לה לשכינתא מעולם, ואשחתה ארעה מחלון, דהא שכינתא אתקחיה ולא שרייא עליה, וקידין אתחבלת, Mai טעמא אתחבלת, בגין דשריא רוחא אחרא עליה דמחלון עלמא, ועל דא אמרין דישראל יהבי עוז לאלהים, דמקימין עלמא, אלהים דא שכינתא, ואם חס ושלום אי ישראל ישטכחו חייבין, מה כתיב (תהלים ט ו') רומה על השמים אלהים וגוי, משום דרשת הכננו לפעמי, בפפ' נפשי בספט חמס ושנאת חםם, ברו לפני שיחה וגוי, בגין דדור המבול בגין חמס דחות ביגיון, הנה ביגיון שנאה ורבקה.

יכול אף בארץ דישראל בן, והוא תנין ארעה דישראל לא שרייא עליה רוחא אחרא ולא

מתוק מدبש

בארץ ישראל אין שורה שום ממונה אלא הקב"ה לבדו

התורה נותנים עו וכח לשכינה ועייז מקימים את העולם, ומפרש אלהים דא שכינתא שמקבלת עו פי' נחת רוח מעשים הטובים של בני ישראל, ואם חס ושלום אי ישראל ישטכחו חייבין ואם ח"ו ישראל ימצאו חייבים, מה כתיב רומה על השמים אלהים וגוי' השכינה מתורמת ומסתלקת מן הארץ על השמים, משום דרשת הכננו לפעמי לפי שגרמו בה אחיזות החיצונים בסוד (מ"ל ס' ז) רגילה יורדות מות, בפפ' נפשי וככפת קומת השכינה שהיא בח' נפש דוד, בספט חמס ושנאת חםם, ברו לפני שיחה וגוי' גורמים לה ירידת לבור הגלות, בגין דדור המבול בגין חמס דחות ביגיון, הנה ביגיון שנאה ורבקה כען דור המבול שבשלב החמס שהיה בינום, היהת בין השכינה ובין בני אדם שנאה ואיבה. (רמ"ק ולמ"ג ומפרשים)

יכול אף בארץ דישראל בן יכול גם בארץ ישראל שורה רוח הטומאה, ר"ל אמרת שבעת שלום אמר עדיפה משאר ארצות, אבל בשעת הדין שמא תהיה שוה לחו"ל, ואמר והא תנין ארעה דישראל לא שרייא עליה רוחא

וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה [וכו] וכדר בני נשא מחלון ארהייהו ולא נטרי פקודי אוריתא וחטאן קמי מאיריהון וכאשר בני אדם משחיתים דרכם, ולא שומרים מצות העשין שבתורה, ועוד חוטאים לפני הקב"ה בעוברים על הלاء תשעין, כדי נביבול דחין לה לשכינתא מעולם או כביבול דוחים את השכינה מן העולם והיא מסורת פניה מהם, ואשחתה ארעה מחלון ואו נשארת הארץ נשחתת, כי כיוון שאינה דבקה בשורשה וסיבתה אין לה השחתה גדולה מזו, דהא שכינתא אתקחיה ולא שרייא עליה וקידין אתחבלת לפי שהשכינה נדחתה ממנה ולא שורה עליה ולא أنها יכולה להשפיע משפעה להתחזינים לכון הארץ נשחתת, ומפרש Mai טעמא אתחבלת למה נשחתה, ואמר בגין דשריא רוחא אחרא עליה דמחלון עלמא ר"ל ע"י הסתלקות השכינה שורה עליה רוח מהטרא אחרא שימושית את העולם. ועל דא אמרין דישראל יהבי עוז לאלהים דמקימין עלמא ולכן אמרנו ישראל המקימים את

מִמֶּנָּא אַחֲרָא, בֶּן קָרְדֵּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלֹחֶדֶזְוּי, פֶּא חֹזֵי הָאָרֶץ אֲדִישָׁרְאֵל הַכִּי הָוּא, דְּלֹא שְׂרִיאָ
עַלְהָ מִמֶּנָּא וְלֹא שְׁלִיחָא אַחֲרָא, בֶּן קָרְדֵּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלֹחֶדֶזְוּי,
אֲבָל שְׁעַטָּא חַדָּא שְׂרִיאָ עַלְהָ
לְחַבְּלָא בְּנֵי נְשָׁא, מִנְלָן מִדּוֹד, דְּכִתְיבָּ (דְּהָא כָּא וּ) וַיֵּרֶא דָוד אֶת מֶלֶאָךְ יְהוָה וְחַרְבוֹ שְׁלוֹפָה
בִּידָוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלָם, וְכָדִין אַתְּחַבְּלָתְ אָרֶץ.

השכינה מתקשחת במעשים הטובים של בני אדם

אמֶר רַבִּי אַלְעָזֶר אֲפָלוֹ בְּהָהִיא שְׁעַטָּא קָרְדֵּשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַנּוֹה, כְּתִיב
הַתָּם (בראשית מה ט) הַמֶּלֶךְ הַגּוֹאֵל אֹתוֹ, וְכִתְבֵּר (שםות ד ט) וַיִּשְׁעַטְמָא הַאֱלֹהִים, הַנּוֹ לְטָב
וְהַנּוֹ לְכִישׁ קָרְדֵּשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיטָה עַלְהָ, לְטָב בְּגִינֵּן דְּלֹא אַתְּמָסְרָא תְּחֻות שְׁאָר מִמֶּנָּן, וְכָל דִּינְרִי
עַלְמָא יְכִסְפּוֹן מִן עוֹבְדִּיהוּ, לְכִישׁ בְּגִינֵּן דְּלֹא יְחִדּוֹן אֶנוֹן לְשְׁלֹטָה עַלְהָ, וְאֵי תִּמְאָ (ד"א, ל"ג לא)
וְהָא כְּתִיב (איכה א י) כִּי רְאָתָה גּוֹיִם בָּאוּ מִקְדָּשָׁה, וְתַרְבִּבוּ בִּיתָא, וְאֵי לֹא שְׁלֹטִין אֶנוֹן מִמֶּנָּן לֹא
אַתְּחַרְבּ מִקְדָּשָׁא, פֶּא חֹזֵי כְּתִיב (שם פָּסָוק כא) כִּי אַתָּה עָשִׂית, וְכִתְבֵּר (שם ב ז) עָשָׂה יְהוָה אֲשֶׁר זָמָם.

מהות מדבר

בְּהָהִיא שְׁעַטָּא קָרְדֵּשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַנּוֹה אֲפִילוֹ בָּאותה
שָׁעה הַקְּבָ"ה בָּעֵצֶם הַיּוֹה, וְוַאֲיהָ לוֹה כִּי כְּתִיב הַכִּא
מֶלֶאָךְ יְהוָה, וְכִתְבֵּר הַתָּם הַמֶּלֶךְ הַגּוֹאֵל אֹתוֹ,
וְכִתְבֵּר וַיִּשְׁעַטְמָא הַאֱלֹהִים וְכָמוֹ שָׁם הִיָּה הַקְּבָ"ה
אָף כָּאן הִיָּה הַקְּבָ"ה, כִּי הַנּוֹ לְטָב וְהַנּוֹ לְכִישׁ קָרְדֵּשָׁא
בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיטָה עַלְהָ בֵּין לְטוּב בֵּין לְרֹעַ הַקְּבָ"ה לְבָרוּ
שְׁוֹלֹט עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּמִפְרַשׁ לְטָב בְּגִינֵּן דְּלֹא אַתְּמָסְרָא
תְּחֻות שְׁאָר מִמֶּנָּן לְטוּב לְפִי שְׁלֹטָה נִמְשָׁרָה אֵי תָּחַת שְׁאָר
מִמְונִים אֶלָּא הַקְּבָ"ה בָּעֵצֶם מִשְׁפֵּעַ עִקָּר הַשְׁפָעַ לְאֵי
וּשְׁרִיָּהוּמִות מִקְבְּלִים רַק הַתִּמְצִיאָה, לְכָן וְכָל דִּינְרִי עַלְמָא
יְכִסְפּוֹן מִן עוֹבְדִּיהוּ כָּל דִּינְרִי הָעוֹלָם יִבּוֹשׁ מִן
שְׁעוּבְדִים לְשָׁרֵי מַעַלה שְׁלָא מְגַעַּ אֲלֵיכָם רַק מִתְּמַצֵּיאָה
הַשְׁפָעַ, לְכִישׁ בְּגִינֵּן דְּלֹא יְחִדּוֹן אֶנוֹן לְשְׁלֹטָה עַלְהָ
לְרֹעַ גַּכְּה הַקְּבָ"ה לְבָרוּ שְׁוֹלֹט עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כָּדי שְׁלָא
יִשְׁמַחוּ לְשָׁלוֹט עַלְהָ, כָּורֵךְ הַמֶּלֶךְ שְׁכַבֵּשׁ מִדְרִינָה אֶחָת
שָׁשׁ וּשְׁמָחָ בְּכִבְשָׁתוֹ, לְכָן קָדוּם שִׁיכְבָּשָׁה הַקְּבָ"ה מִשְׁפֵּילָה
עַד הָאָרֶץ כְּדַלְקָמָן, וְאֵי תִּמְאָ וְהָא כְּתִיב כִּי רְאָתָה
גּוֹיִם בָּאוּ מִקְדָּשָׁה וְחַרְבִּי בִּיתָא וְאֵיתָה הָרִי כִּתְבֵּר
שְׁהָאָמוֹת בָּאוּ בְּכִתְבֵּת הַמִּקְדָּשׁ וְחַרְבִּיכְוּ אֹתוֹ, הָרִי שְׁנִיתָן
רְשׁוֹת לְשָׁרֵיכֶם לְשָׁלוֹט עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד וְאֵי לֹא
שְׁלֹטִין אֶנוֹן מִמֶּנָּן לֹא אַתְּחַרְבּ מִקְדָּשָׁא שָׁם לֹא הָיוּ
שְׁוֹלֹטִים אֶתְּמָנִים בָּאֵי לֹא הָיָה נְחַרְבּ הַמִּקְדָּשׁ, וְעַתָּה
שָׁאָנוּ רְוִאים שְׁנַחַרְבּ הַמִּקְדָּשׁ אֶם כָּן מְכוֹרָה שְׁשָׁלֹטָו בּוּ
מִמְונִים אֶחָרִים, וּמִתְּרַצְּנָה שְׁלֹעֹוּלָם לֹא שְׁלֹטוּ עַלְהָ, וְעַכְ'ז
יכְּלוּ הַשְׁוֹנְאִים לְחַרְבֵּיכֶה, כִּי פֶּא חֹזֵי, כְּתִיב כִּי אַתָּה
עָשִׂית, וְכִתְבֵּר עָשָׂה הָא אֲשֶׁר זָמָם הָרִי שְׁהַקְּבָ"ה עָשָׂה
וְלֹא הַמִּמְונִים, כִּמְזוֹל (סְנָדְלִין אוּ ע"ג) כִּשְׁנוּבּוּזָרָדָן הַחֲרִיבָה

אַחֲרָא וְלֹא מִמֶּנָּא אַחֲרָא בֶּן קָרְדֵּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלֹחֶדֶזְוּי
הָרִי לִמְדָנוּ שָׁרֵן יִשְׂרָאֵל לֹא שָׂוְהָה עַלְהָ רֹוח אַחֲרָה וְלֹא
מִמְוֹנָה אַחֲרָ רַק הַקְּבָ"ה לְבָדוּ, וְכָיוֹן שְׁבָעָת שְׁלֹום אֵין בָּה
מִמְוֹנָה אַחֲרָ אֶם כָּן רָאוּ שְׁגָם בָּעֵת הַדִּין תְּהִירָה עֲדִיפָה מַחְוּלָל,
וּרְלִי כִּי בְּדוּרָה הַפְּלָגָה כַּשְּׁהַפְּרִיד הַקְּבָ"ה בָּנִי הָדָם וְחַלְקָה לְהַמִּ
גְּבוּלּוֹת עַמִּים לְשָׁרֵיהם בְּגּוֹיִם בָּאָרֶץ, אָז בָּחר הָיָה בָּאָרֶץ
אָרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּמְשָׁ (לִיְלָן ט יט) כִּי שְׁמָךְ נִקְרָא עַל עִירָךְ וְעַל
עַמּוֹךְ, וְאַיִן חַלְקָה לְזָרִים בָּאֵי, וְאָמַר פֶּא חֹזֵי, דָּאָרְעָא דִּישְׁרָאֵל
הַכִּי הָוּא דְּלֹא שְׂרִיאָ עַלְהָ מִמֶּנָּא וְלֹא שְׁלִיחָא אַחֲרָא
בֶּן קָרְדֵּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלֹחֶדֶזְוּי בָּא וְוַיָּהָ שָׁרֵן יִשְׂרָאֵל
כָּךְ הִיא שָׁלָה עַלְהָ שְׁוֹמָם אֲבָל שְׁעַטָּא חַדָּא שְׂרִיאָ
הַקְּבָ"ה לְבָרוּ, וְהִיְינוּ בָּעֵת שְׁלֹום אֲבָל שְׁעַטָּא
עַלְהָ לְחַבְּלָא בְּנֵי נְשָׁא אֲבָל שְׁלִיטָה עַלְהָ
רְחַלְלָה אוֹ שָׂוְהָה עַלְהָ מֶלֶאָךְ הָיָה שְׁהָמָתָה אֶחָת
רְקָבָרָה בְּשָׁעָת הַדִּין וְהַעֲוֹנֶשׁ לְפִי אֶתְּהָ שְׁעָה, אֲבָל בְּחוּלָל
שְׁנַכְנָס נְשָׁא רְשָׁמָן זָמָן רְבָבָ שְׁגָמָר מִעְשָׂיו, מִנְלָן מִדּוֹד
דְּכִתְיב וַיֵּרֶא דָוד אֶת מֶלֶךְ הָיָה וְחַרְבָּוֹ שְׁלֹופָה בִּידָוֹ
נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלָם הָרִי שְׁנַכְנָס מֶלֶךְ הָיָה בָּשְׁעָת הַדִּין
שְׁהִיא כִּשְׁזוֹה דָוד לְמִנּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, וְכָדִין אַתְּחַבְּלָתְ אָרֶץ
וְאָז נְשַׁחַתָּה הָאָרֶץ, כִּי מַצָּא בָּעֵל חֹובָה מִקּוֹם לְגַבּוֹתָה אֶת חֹבוֹ.
(דף סא ע"א, ובכְּבִיאוּרִינוּ כָּךְ בְּעַמִּי כָּא-כָּבָב)

השכינה מתקשחת במעשים הטובים של בני אדם

אמֶר רַבִּי אַלְעָזֶר בָּא לְחַלּוֹק שְׁגָם בָּעֵת הַדִּין לֹא שָׂוְהָה
עַלְהָ אַחֲרָה רַק הַקְּבָ"ה לְבָדוּ, וְזה שָׁמַר אֲפָלוֹ

תא חזי כתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה וዳי במה דעתך, כי נמי (יונה ג') וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדריכם הרעה, דהא בדין ארעה קראת לעילא, וסלקא בסליקו עלאה, ומקשטא אנטפה אנטפה רכירא, כי נמי ארעה, דהא גידילת בניין זפאיין למלא, והכא דלא תבו דרא דטופנא, מה כתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה וגוי, באתחא דאסתחבא ואסתירת אנטפה מבعلا, ובזמנא דאסגיאו חובי בני נשא באתגליא, ארעה שיטא אנטפה אנטפה מפלא, במה דעת אמר ישעה כד ח) והארץ חנפה פתח יושביה, ועל דא וירא כי נשחתה וdae, מי טעםם בגין כי השחתת בל (דף סא ע"ב) בשדר את דרכו על הארץ.

אורך עצמותיהם של בני דור המבול

רבי חייא ורבי יהודה והוא אזייל בארכא, ומטו לגבי טוריין רברבן, ואשכחו בגין טורייא גרמי

מתוך מדבר

דרא דטופנא וכןן שלא שבו דור המבול, מה כתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה וגוי פ"י שלא עשו מעשים טובים שהשכינה תוכל להעלות השפעות התחרותים לצורך היהוד, אז היא באתחא דאסתחבא ואסתירת אנטפה מבعلا כאהה שנטמאה שמסתרת פניה מבعلا ואינה מתהדרת עמו, ובזמנא דאסגיאו חובי בגין נשא באתגליא ובזמן שנתרכו עונות בני אדם בפרהסיא, ארעה שיטא אנטפה אנטפה דלית לה כסופה מפלא אז הארץ משימה פניה ננקבה שאין לה בושה מושם אדם, במה דעת אמר והארץ חנפה פתח יושביה פ"י כן הארץ עשתה חנופה לישוביה, שהראתה כאלו מגדלת כמה אבל לא היו חטים בקשה, וכן השכינה אחר שהיא מתעוררת לדון העולם הרג רב רחל, ועל דא ועל זה נאמר וירא כי נשחתה וdae פ"י שהארץ העלונה שהיא השכינה נשחתה ונפגמה, וכן הארץ התחרונה נשחתה על ידי הסטרא אחרא המשחית, ומפרש בני טעםם נשחו בגין כי נשחתה כל (דף סא ע"ב) בשדר את דרכו על הארץ דהינו בעונות בני אדם נשחתה הארץ. (דף סא ע"א-ע"ב, ובכיאורינו ברך ב עמי כב-כד)

אורך עצמותיהם של בני דור המבול

רבי חייא ורבי יהודה והוא אזייל בארכא ומטו לגבי טוריין רברבן אלו הב' תנאים הלכו בדור והגעו אצל הרם גבוהים, ואשכחו בגין טורייא גרמי בגין

את בית המקדש והרג את ישראל, היה מתגאה על שהצליח, יצאה בת קול ואמרה לו עما קטילה קטלה, פ"י שכבר נגור עליהם ליהרג, והיכל שרוף שרפת, כמחוז"ל (ילקו"ס, לימיס רמו ס) על הפסוק (יליכ ה ג') ממרום שלח אש, שלוח הקב"ה ד' מלאכים ועמדו על ד' זויות של חומת בית המקדש והם זרו האש להוכו, והכל כדי שלא ישמחו האומות בככישתה. (למ"ק ולמ"ג ומפליטים)

ועתה חזר לעניין ראשון, ואמר תא חזי כתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה פירשו נשחתה ודאי, במה דעתך שנטחתה פ"י נגמת השכינה הנקראת ארץ בעונות בני האדם, כי נמי וכן להיפך תשmach השכינה בתשובה בני אדם, וראה לדבר מאנשי נינה דכתיב בהם וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדריכם הרעה פ"י שעשו השובה לכן נתבללה מהם הגורה, דהא בדין כי כשעושים מעשים טובים בארץ, ארעה קראת לעילא אז הארץ קראת למלאה שישפיעו לה שפע עברו התחרותים, וסלקא בסליקו עלאה ועל ידי מעשים הטובים הארץ העלונה עולה בעלייה גדולה, ומקשטא אנטפה אנטפה דמטקסטא לגביה רכירא ומקשטת פניה ננקבה המתקשתה בפני הזכר, ומפרש כי נמי ארעה כמו כן השכינה מתקשתה במעשים הטובים של בני אדם לצורך יהודה עם התפארות, וזה קישוטה דהא גידילת בניין זפאיין למלאה לפי שגידלה בנימ צדיקים למלך הקדוש בחינת התפארת, ואז מכח היהוד נשפע שפע רב בכל העולמות, והכא דלא תבו

בנֵי נְשָׁא דְּהַוּ מְאֻנוֹן בְּנֵי טֹפְנָא, וַפְסָעוּ תְּלַת מָאָה פִּסְיעָן בְּגַרְמָא חֶדָּא, תֹּוּהוּ אָמָרוּ הַיִּנוּ דְּאָמָרוּ חַבְרָנָא דְּאָנוֹן לֹא הָוּ מַסְתָּפָפוּ מִדְּינָא דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הִיא, כַּמָּה דְּכַתְּבִּיבָּא (אייך כא ד) וַיֹּאמְרוּ לֹא"ל סִור מִפְנָיו וַדְעַת דְּרִיכִיךְ לֹא חַפְצָנוּ, מָה עֲבָדוּ, הָוּ סְתִימָין בְּרֶגֶלְיָהוּ מִבּוּעַי תְּהֻמָּא, וַיֹּמְין נְפָקִין רַתִּיחַן וְלֹא יָכִילוּ לִמְיקָם בָּהּוּ, עַד דְּהַוּ נְשָׁמְטִין וְנְפָלִי בָּאָרְעָא וּמִיתִּין.

הנשמה מעולם הבריאה, הרוח מייצירה, והנפש מהעשה

וַיֹּולֶד נְחַשְׁלָה בְּנִים וְגַוּ', אָמָר רַבִּי חַיָּא לְרַבִּי יְהוֹדָה, פָּא וְאַיִלָּא לְךָ מַלְיִי דְּשָׁמְעָנָא בְּהָאִי, מַתָּל לְבָר נְשָׁא דְּאָעֵיל לְנוֹקְבָא דְּמַעֲרִיא (ד"א אַיְבָא דְּמַעֲרִיא) בְּזָמָנָא חֶדָּא, וְנְפָקִי תְּרִין אוֹתָלָתָא בְּגַנִּין, חַד מַתְּפֶרֶשָׁא מַאֲחָרָא בְּאוֹרָחוֹי בְּעַוְבָּדוֹי, דָא זְפָאָה וְדָא חַיְבָא וְדָא בִּינָנוּ, אוֹפָה הַכָּא נְמִי תְּלַת קָטָרִי דְּרוֹחָא אַזְלַּין וְשָׁטָאָן וְאַתְּפָלִילָן בְּתַלְתָּה עַלְמָיִן.

מתוק מדבש

יְהוֹדָה, פָּא וְאַיִלָּא לְךָ מַלְיִי דְּשָׁמְעָנָא בְּהָאִי כָּא וְאָמָר לְךָ דְּבָר סִור שְׁמָעַתִּי בָּהּ, מַתָּל לְבָר נְשָׁא דְּאָעֵיל לְנוֹקְבָא אַיְבָא דְּמַעֲרִיא בְּזָמָנָא חֶדָּא מִשְׁלָל לְאָדָם שְׁהָכְנִיס וְנָתַן לְאָשְׁתוֹ פָּרִי בְּטַנָּן זְרֻעָה קָדוֹשׁ בְּפָעָם אַחֲת, וְנְפָקִי תְּרִין אוֹתָלָתָא בְּגַנִּין וְיָצָא וְנוֹלָדָר מִמְּנָה בְּיַיִן אוֹגָן בְּנִים, חַד מַתְּפֶרֶשָׁא מַאֲחָרָא בְּאוֹרָחוֹי בְּעַוְבָּדוֹי כָּל אַחֲרָן נְבָלָל מַחְבָּרוֹ בְּדַרְכָּיו וּבְמַעֲשָׂיו, דָא זְפָאָה וְדָא חַיְבָא וְדָא בִּינָנוּ זָהָר צְדִיק וְזָהָר רְשָׁע וְזָהָר בִּינָנוּ, וּרְאֵל כִּי נָחָשָׁה כְּהִיא יִסְׁוּד הַמְּשִׁיחָה נְשָׁמָת בְּנָיו בִּינָנוּ יְחִידָה בְּפָעָם אַחֲת מַחְגָּת לְמַלְכוֹת, לְכָן יָצָא מִמְּנָה גַּי בְּנִים, שָׁם מִצְדָּחָד לְכָן הִיא צְדִיק, חָם מִצְדָּחָד הַגְּבוּרָה לְכָן שְׁלָתָה בּוּ הַקְּלִיפָּה וְנוֹעֲשָׂה רְשָׁע, וַיְפַת מִצְדָּחָד הַתְּפָאָרָת לְכָן הַיְהִינָּה בִּינָנוּ, אַוְתָּה הַכָּא נְמִי אָף כָּאן גַּם נְשָׁמוֹתֵיהֶם רְוָמּוֹת עַל תְּלַת קָטָרִי דְּרוֹחָה עַל גַּי קְשָׁרִי חַלְקִי הַרְוחָנִי שְׁבָאָדָם דְּהַיָּנוּ עַל הַנֶּפֶשׁ רֹוח וּנְשָׁמָה, שָׁם בְּחִי נְשָׁמָה, יִפְתֵּח בְּחִי רֹוח, חָם בְּחִי נֶפֶשׁ, אַזְלַּין וְשָׁטָאָן וְאַתְּפָלִילָן בְּתַלְתָּה עַלְמָיִן וְאַלְוִיָּה הַנֶּפֶשׁ רֹוח וּנְשָׁמָה הַוּלָכִים וּמְשׁוֹטְטִים וּנוֹכְלִים בְּגַי עַולְמָוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשָׂה, נְשָׁמָה בְּבָרְיאָה, רֹוח בְּיִצְרָה, נֶפֶשׁ בְּעֲשָׂה. (דף סב ע"א, ובכיאורינו ברך ב עמי לב-לה)

בְּנֵי נְשָׁא דְּהַוּ מְאֻנוֹן בְּנֵי טֹפְנָא וּמְצָאוֹ בּוּין הַהְרִים עַצְמוֹת בְּנֵי אָדָם שְׁהָיוּ מְאֻותִים בְּנֵי דָוָר הַמְּבּוֹל, וַפְסָעוּ תְּלַת מָאָה פִּסְיעָן בְּגַרְמָא חֶדָּא, תֹּוּהוּ אָמָרוּ הַיִּנוּ דְּאָנוֹן דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הִיא, כַּמָּה דְּכַתְּבִּיבָּא (אייך כא ד) וַיֹּאמְרוּ לֹא"ל סִור מִפְנָיו וַדְעַת דְּרִיכִיךְ לֹא חַפְצָנוּ, מָה עֲבָדוּ, הָוּ סְתִימָין בְּרֶגֶלְיָהוּ מִבּוּעַי תְּהֻמָּא, וַיֹּמְין נְפָקִין רַתִּיחַן וְלֹא יָכִילוּ לִמְיקָם בָּהּוּ, עַד דְּהַוּ נְשָׁמְטִין וְנְפָלִי בָּאָרְעָא וּמִיתִּין. (דף סב ע"א, ובכיאורינו ברך ב עמי לב)

הנשמה מעולם הבריאה, הרוח

מייצירה, והנפש מהעשה

וַיֹּולֶד נְחַשְׁלָה בְּנִים וְגַוּ', אָמָר רַבִּי חַיָּא לְרַבִּי

שבח דא שירטה

העוסקים רק בפשט התורה אינם גורמים היחיד הרואוי,

כִּי רק בלימוד סודות התורה, השכינה וישראל בעלי מגלות ומתייחדים עם הקב"ה.
(תיקוני זהר חדש קיז ע"א)

לקבלה העלון מיד שבוע יש לשולח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

7

הזהר בקוזש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט ב'יס
"זבלתך בדור"
מהדורות ר' יוסף
צבי עברנער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט ב'יגז' - מהדורות ר' העරש וועבר
[cm 17/12]

זומנות: 02-50-222-33
מוקד